

David Baldacci

Familieverraad

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

•Proloog•

Ze liep in een rustig tempo. De straat door, naar links, twee straten rechtdoor en toen schuin naar rechts. Op het ene kruispunt bleef ze even staan, op het andere wat langer. Eigenlijk alleen uit gewoonte. De radar in haar hoofd signaleerde geen gevaar en ze versnelde haar pas. Ook op dit late uur waren er nog mensen, maar die zagen haar niet. Het was of ze voorbijging als een lichte bries: gevoeld maar niet gezien.

Het drie verdiepingen hoge gebouw van betonblokken stond op de plaats waar het altijd had gestaan, tussen een flatgebouw links en een leegstaand betonnen gebouw rechts. Er was natuurlijk wel beveiliging, maar die stelde niet veel voor, was niet het beste van het beste. Typisch zo'n totaalpakket: het vertraagde een vakman slechts enkele minuten, een professional nog veel minder.

Ze koos niet voor de deur aan de voorkant, maar voor een raam aan de achterkant van het gebouw. Op zulke ramen zat bijna nooit een alarm. Ze forceerde het zwenkslot, schoof het raam omhoog en klom naar binnen. De bewegingdetector leverde geen enkel probleem op; ze schakelde hem neuriënd uit. Toch klonk ze nerveus. Ze was dicht bij datgene waar ze voor kwam.

En dat maakte haar doodsbang. Niet dat ze dat ooit zou toegeven.

De archiefkast zat op slot. Ze grijnsde.

Je zet me wel aan het werk, Horatio.

Vijf seconden later gleed de lade open. Ze liet haar vingers over de ruiters van de mappen gaan. Op alfabet. Dat betekende dat ze ergens in het midden zat, al had ze nooit gevonden dat ze daar thuishoorde. Haar vingers hielden halt en pakten de map vast. Het was een dikke; dat had ze ook wel verwacht. Natuurlijk was ze geen gek van tien pagina's. Voor haar moesten ze meer bomen kappen. Ze haalde de map eruit en keek naar het kopieerapparaat op de werktafel.

Oké, daar gaan we dan.

Horatio Barnes was haar psychiater, de goeroe van haar geest. Een tijdje geleden had hij haar overgehaald zich in een psychiatrische inrichting te laten opnemen. Door die vrijwillige opsluiting was maar één raadsel opgelost, en dat had helemaal niets met haar problemen te maken. Later had die goeie ouwe Horatio haar gehypnotiseerd. Hij had haar naar haar kinderjaren teruggebracht, zoals iedere psychiater die ook maar een knip voor de neus waard was, steevast deed. De sessie had blijkbaar veel aan het licht gebracht. Er was alleen het probleem dat Horatio haar niet wilde vertellen wat ze tegen hem had gezegd. Ze was hierheen gekomen om dat kleine verzuim recht te zetten.

Ze schoof de papieren in de invoer en drukte op de knop. Een voor een gleden de gebeurtenissen uit haar leven door het hart van het kopieerapparaat. Telkens wanneer er een kopie in de uitvoer werd geworpen, was het of haar hartslag door dat roffelende geluid werd opgejaagd.

Ze legde de originele papieren in de la terug, deed een elastiek om haar gekopieerde dossier en hield het in beide handen. Het woog misschien maar een kilo, maar toch dreigde ze door het gewicht door de vloer te zakken. Ze verliet het gebouw zoals ze was binnengekomen. Toen ze over het asfalt liep, maakten haar schoenen een bonkend geluid. Ze liep rustig naar haar auto terug, opnieuw zo onzichtbaar als een lichte bries. Om haar heen ging het nachtleven gewoon door; de mensen zagen haar niet.

Ze stapte in en startte de motor. Ze was klaar om te vertrekken. Haar handen gleden over het stuur. Ze wilde rijden. Ze vond het altijd prachtig om met haar acht cilinders over een nieuwe weg te scheuren, ergens heen waar ze nog nooit geweest was, maar nu ze door de voorruit keek, wilde ze geen nieuwe dingen. Ze wilde juist heel graag dat de dingen waren zoals ze waren.

Ze keek naar het dossier en zag de naam op de eerste bladzijde.

Michelle Maxwell.

Heel even dacht ze dat zij dat niet was. Op die bladzijden stonden het leven, de geheimen, de kwellingen van iemand anders. Problemen. Dat gevreesde woord. Het leek zo onschuldig. Problemen. Iedereen had problemen. Toch had het altijd geleken of zij met dat ene woord te definiëren was. Het reduceerde haar tot een eenvoudige formule die voor iedereen onbegrijpelijk bleef.

De motor draaide stationair, stootte koolstof uit in een atmosfeer die daar al van was verzadigd. Er spatten een paar regendruppels op haar voorruit. Ze zag mensen hun pas versnellen bij het besef dat er onweer op komst was. Even later was het zover. Ze voelde dat de wind tegen haar stoere SUV duwde. Een fliets van de bliksem werd gevolgd door een harde bulderkreet van de donder. Zo'n hevige onweer duurde nooit lang. Zulk geweld was niet lang vol te houden; daarvoor verbruikte het zijn energie te snel.

Ze kon zich niet bedwingen. Ze zette de motor uit, pakte de papieren op, haalde het elastiek eraf en las. Het begon met algemene informatie. Geboortedatum, geslacht, opleiding en arbeidsverleden. Ze sloeg de bladzijde om. En de volgende ook. Allemaal dingen die ze al wist, en dat was ook niet zo vreemd, want dit ging over haarzelf.

Bij de vijfde bladzijde met getypte aantekeningen beefden haar handen. De kop luidde KINDERJAREN, TENNESSEE. Ze slikte een keer, en toen nog eens, maar het droge gevoel ging niet weg. Ze kuchte en rochelde, en het werd alleen maar erger. Het speeksel droogde meteen op in haar mond, zoals toen ze zich bijna had doodgeroeid voor haar olympische zilveren medaille, die met de dag minder voor haar betekende.

Ze pakte een sportdrankje en dronk zo onbeheerst dat ze op de zitting en de papieren morste. Ze vloekte en wreef over het papier om het droog te maken. En toen scheurde het bijna in tweeën. Dat bracht tranen in haar ogen; ze wist niet precies waarom. Ze hield het gescheurde papier dicht bij haar gezicht, al mankeerde er niets aan haar ogen. Ze kon goed zien, maar deze letters kon ze niet lezen. Ze keek door de voorruit en kon daar ook niets zien, zo hard stortte de regen neer. De straten waren nu verlaten. De mensen waren weggestoven bij de eerste regenvlaag, die bijna horizontaal werd voortgejaagd door de wind.

Ze keek weer naar de papieren, maar daarop was niets te ontwaren. De woorden waren er natuurlijk wel, maar ze kon ze niet zien.

'Je kunt dit, Michelle. Je kunt dit aan.' Haar woorden klonken laag, geforceerd, hol.

Ze keek opnieuw.

KINDERJAREN IN TENNESSEE, begon ze. Ze was weer zes jaar oud en woonde met haar ouders in Tennessee. Haar vader was een politieman met goede carrièrevooruitzichten; haar moeder was... nou, die was haar moeder. Haar vier oudere broers waren volwassen en het huis uit. Alleen de kleine Michelle was er nog. Bij hen.

Ze kon het nu goed lezen. De woorden waren duidelijk, en toen ze behoedzaam naar dat geïsoleerde stukje persoonlijke geschiedenis terugkeerde, namen haar herinneringen vaste vormen aan. Op de volgende bladzijde bleef haar blik even op de datum aan de bovenkant rusten, en toen was het opeens of de bliksem zich in haar had geboord. Pijn van een miljard volt, een kreet van afgrijzen die als het ware zichtbaar door haar heen ging.

Ze keek uit het raam; ze wist niet waarom. De straten waren nog steeds verlaten. Het regende nu zo hard dat het was of de druppels met elkaar verbonden waren, als miljarden kralensnoeren.

Toch zag ze, turend door de stortbui, dat de straten niet helemaal leeg waren. Daar stond de lange man, zonder paraplu. Zonder jas. Hij was doorweekt; zijn overhemd en broek waren aan zijn huid vastgeplakt. Hij keek naar haar en zij keek naar hem terug. Er zat geen angst, haat of medegevoel in de blik waarmee hij door die muur van water naar haar keek. In die blik, dacht ze uiteindelijk, lag een onderliggend verdriet dat niet onderdeel was voor haar eigen wanhoop.

Ze draaide het sleuteltje om, schakelde en trapte op het gaspedaal. Toen ze voorbijreed, keek ze naar hem, net op het moment dat er weer een bliksemstraal door de hemel flitste en heel even de nacht tot dag maakte. In die explosie van energie was het of hun blikken onlosmakelijk met elkaar werden verbonden, voor altijd op elkaar gericht.

Sean King zei niets en probeerde haar ook niet tegen te houden toen ze voorbijderde. Hij stond daar alleen maar. Zijn druipnatte haren hingen voor zijn gezicht, maar zijn ogen waren groter en feller dan ze ooit had meegemaakt. Ze joegen haar

*angst aan. Het was alsof ze haar ziel uit haar weg wilden trekken.
Even later reed ze een hoek om en was hij weg. Ze ging langzamer rijden en deed haar raampje open. Het pak papier vloog de auto uit en plofte in een vuilcontainer neer.
Even later was haar SUV niet meer te zien in het bestraffende gezicht van de storm.*

Verjaardagsballonnen en machinepistolen. Stijlvolle vorken die in roomzachte lekkernijen groeven, terwijl eeltige vingers om gekromde metalen trekkerbeugels werden gelegd. Door de lucht schalde grote hilariteit bij het uitpakken van cadeaus, en tegelijkertijd was het onheilspellende geroffel van een dalende helikopter te horen.

Het ministerie van Defensie had het complex de officiële naam Naval Support Facility Thurmont gegeven, maar de meeste Amerikanen kenden het als Camp David. Onder geen van beide namen was het een gebruikelijke locatie voor een kinderfeestje. In de crisistijd was het als werkverschaffingsproject gebouwd. Het was eerst een vakantieoord en werd later het presidentiële buitenverblijf. President Roosevelt had het u.s.s. *Shangri La* genoemd, omdat het in feite het presidentiële jacht verving. Zijn huidige, veel minder exotische naam had het gekregen van president Eisenhower, die het naar zijn kleinzoon noemde.

Het terrein van vijftig hectare was landelijk en bood veel mogelijkheden voor buitensport: tennisbanen, wandelpaden en welgeteld één oefenhole voor presidentiële golfers. Het kinderfeestje werd in het kegelcentrum gehouden. Er waren meer dan tien kinderen met hun begeleidsters. Ze vonden het natuurlijk allemaal opwindend dat ze op de heilige grond waren waarop ooit presidenten als Kennedy en Reagan hadden gelopen.

De hoofdbegeleidster en organisator van het feestje was Jane Cox. Ze was het wel gewend die rol te spelen, want ze was getrouwd met Dan Cox, ook wel de Wolfman genaamd, en dat betekende dat ze de First Lady van de Verenigde Staten was. Die rol speelde ze met charme, waardigheid en de nodige humor en slimheid. Hoewel iedere president van de Verenigde Staten 's werelds ultieme multitasker was, bleef de First Lady wat dat betrof nooit veel bij hem achter.

Bij het kegelen scoorde ze zevenennegentig zonder dat de bal door de geul stuurde, en daarbij droeg ze bowlingschoenen in patriottisch rood-wit-blauw. Ze droeg haar lange bruine haar in een staart en bracht zelf de taart naar binnen. Ze zette *Happy Birthday* in voor haar nichtje Willa Dutton. Willa was klein voor haar leeftijd en had donker haar. Ze was een beetje verlegen, maar ook buitengewoon intelligent, en heel erg aardig als je haar beter leerde kennen. Hoewel Jane het natuurlijk nooit in het openbaar zou toegeven, was Willa haar favoriete nichtje.

De First Lady at geen taart. Jane lette op haar figuur sinds de rest van het land – ja, zelfs de hele wereld – dat deed. Sinds ze in het Witte Huis was komen

wonen, was ze een paar kilo aangekomen. En ook een paar kilo nadat die vliegende hel was begonnen, zoals ze de herverkiezingscampagne noemde waar haar man momenteel middenin zat. Ze was op lage hakken één meter zeventig groot, lang genoeg om haar kleren goed te kunnen dragen. Omdat haar man net geen één meter tachtig was, droeg ze nooit hakken die zo hoog waren dat hij er kleiner door leek. Uiterlijke schijn was belangrijk, en mensen hadden graag dat hun leiders langer en robuuster waren dan de rest van de bevolking. Ze wierp een blik in de spiegel en vond dat haar gezicht er goed uitzag. Het vertoonde de lijnen en sporen van een vrouw die kinderen had gebaard en veel politieke wedlopen had doorstaan. Niemand zou daar smetteloos uit tevoorschijn komen. Wat je ook aan zwakheden bezat, de tegenstanders vonden ze en staken er een breekijzer in om alles wat ze konden gebruiken naar boven te werken. De pers noemde haar nog steeds aantrekkelijk. Sommigen gingen nog verder en zeiden dat ze het uiterlijk van een filmster had. Misschien vroeger, dacht ze, maar nu niet meer. Als ze bij de film was gegaan, zou ze nu in de fase van de karakterrollen verkeren. Evengoed was ze heel wat vooruitgegaan sinds de tijd dat vollere wangen en een steviger achterste hoog op haar prioriteitenlijst stonden.

In het feestgedruis wierp Jane nu en dan een blik uit het raam. Buiten patrouilleerden ernstig kijkende mariniers met hun wapen in de aanslag. De Secret Service was natuurlijk ook met haar meegekomen, maar Camp David viel officieel onder de bevoegdheid van de marine. Het voltallige personeel, van timmerlieden tot hoveniers, maakte daar deel van uit. De bewaking was grotendeels in handen van de permanente marine-eenheid die hier was gestationeerd. Eigenlijk werd Camp David beter bewaakt dan het Witte Huis, al zou je niet gauw iemand vinden die dat toegaf.

Niet dat Jane aan de beveiliging dacht toen ze glimlachend zag hoe Willa de twaalf kaarsen op haar taart van twee verdiepingen uitblies en daarna hielp met het uitdelen van stukken. Jane liep naar Willa's moeder toe, Pam Dutton, die lang en slank was en krullend rood haar had, en omhelsde haar.

'Ze ziet er gelukkig uit, hè?' zei Jane tegen Pam.

'Ze is altijd blij als ze bij tante Jane is,' antwoordde Pam, en ze gaf een liefdevol klopje op de rug van haar schoonzus. Toen de twee vrouwen elkaar loslieten, zei Pam: 'Ik kan je er niet genoeg voor bedanken dat we het feestje hier mochten houden. Ik weet dat het niet... nou, dat het niet de norm is, omdat Dan, ik bedoel de president, er zelf niet eens bij is.'

Omdat ze geen bloedverwante was, vond Pam het nog steeds moeilijk om haar zwager bij zijn voornaam te noemen, terwijl de broers en zussen van de president, en Jane zelf, hem vaak Danny noemden.

Jane glimlachte. 'Volgens de wet mag de First Lady ook beschikken over het

federale onroerend goed van de president. En weet je, ik doe nog steeds de financiën van ons gezin. Danny is niet zo goed met cijfers.’

‘Toch was het erg aardig van je,’ zei Pam. Ze keek naar haar dochter. ‘Volgend jaar is ze een tiener. Ik kan bijna niet geloven dat mijn oudste dan een tiener is.’ Pam had drie kinderen: Willa, John van tien en Colleen van zeven. Jane had ook drie kinderen, maar die waren ouder. De jongste was een negentienjarige studerende zoon. Haar dochter was verpleegkundige in een ziekenhuis in Atlanta. Daartussenin zat een jongeman die nog niet wist wat hij met zijn leven ging doen.

De Coxen hadden jong kinderen gekregen. Jane was nog maar achtenveertig, terwijl haar man net zijn vijftigste verjaardag had gevierd.

‘Het is mijn ervaring,’ zei Jane, ‘dat jongens een probleem zijn voor je hart en meisjes voor je hoofd.’

‘Ik weet niet of mijn hoofd al klaar is voor Willa.’

‘Blijf communiceren. Weet wie haar vrienden zijn. Bemoei je voorzichtig met alles wat er om haar heen gebeurt, maar kies de dingen waarover je ruzie wilt maken goed uit. Van tijd tot tijd zal ze zich in zichzelf terugtrekken. Dat is niet meer dan normaal, en als je eenmaal duidelijk hebt gemaakt wat de regels zijn, is het niet erg. Ze is erg intelligent. Ze begrijpt het gauw genoeg. Ze zal blij zijn met je belangstelling.’

‘Dat lijkt me goede raad, Jane. Ik kan altijd op je rekenen.’

‘Jammer dat Tuck niet kon komen.’

‘Hij komt morgen terug. Je ként je broer.’

Ze wierp Pam een zorgelijke blik toe. ‘Het komt wel goed. Geloof me.’

‘Ja, vast wel,’ zei de vrouw zachtjes. Ze keek naar de blijde Willa.

Toen Pam bij haar vandaan liep, keek Jane ook naar Willa. Het meisje kon zich soms merkwaardig volwassen gedragen, al stak het kind dat ze nog altijd was nu en dan ook de kop op.

Ze kon beter schrijven dan menige volwassene en uiteenzettingen geven over onderwerpen die veel oudere mensen boven de pet gingen. Bovendien bezat ze een nieuwsgierigheid die verderging dan de dingen waarin haar leeftijdgenoten belang stelden. En toch, als je naar haar keek, zag je dat ze impulsief giechelde, om de haverklap ‘wauw’ zei en nog maar net de jongens aan het ontdekken was, met de mengeling van afkeer en fascinatie die kenmerkend was voor preadolescente meisjes. In die reactie op de andere sekse zou niet veel verandering komen als Willa volwassen werd, dat wist Jane heel goed. Alleen zou er dan meer op het spel staan.

Het feestje was afgelopen en iedereen nam afscheid. Jane Cox stapte in de helikopter. Die droeg niet de naam Marine One, want de president was er niet bij. Vandaag vervoerde het toestel alleen het B-team, wist Jane. Dat vond ze hele-

maal niet erg. Thuis waren haar man en zij gelijken. In het openbaar liep ze de obligate twee passen achter hem.

Ze deed haar gordel om en een geüniformeerde marinier gooide de deur dicht en zette hem vast. Vier stoïcijnse agenten van de Secret Service vlogen met haar mee. Ze stegen op en even later keek ze omlaag naar Camp David, of de ‘Vogelkooi’, de codenaam die de Secret Service aan het buitenverblijf in het Catoctin Mountain Park had gegeven. De helikopter zwenkte naar het zuiden. Over een halfuur zou ze veilig op het gazon van het Witte Huis landen.

In haar hand had ze een briefje dat Willa haar had gegeven voordat ze het feestje verliet. Het was een bedankbriefje. Ze glimlachte. Het was net iets voor Willa om van tevoren al zo’n briefje te schrijven. Het was opgesteld in volwassen bewoordingen en bevatte precies de goede dingen. Sommige personeelsleden van Jane zouden wat etiquette betrof nog iets van haar nictje kunnen leren.

Jane vouwde het briefje op en stopte het weg. De rest van de dag en de avond zouden lang niet zo aangenaam verlopen. Haar officiële plicht riep. Het leven van een First Lady, had ze al gauw ontdekt, was net zoiets als een jachtig perpetuum mobile waar van tijd tot tijd vlagen van verveling tegenaan waaiden.

De helikopter landde op het gras. Omdat de president niet aan boord was, werd er weinig ophef gemaakt toen ze naar het Witte Huis liep. Haar man was in zijn werkkamer, dicht bij het ceremoniële Oval Office. Toen hij zich kandidaat had gesteld voor het presidentschap en haar om haar steun had gevraagd, had ze daar enkele voorwaarden aan verbonden. Een daarvan hield in dat ze onaangekondigd zijn heiligdom mocht betreden, zonder dat ze op de officiële bezoekerslijst stond.

‘Ik ben geen bezoeker,’ had ze indertijd tegen hem gezegd. ‘Ik ben je vrouw.’ Ze liep naar de *body man*, de speciale assistent van de president. Deze man tuurde op dat moment door het kijkgaatje in de deur van het Oval Office, voordat hij naar binnen zou gaan om een gesprek te onderbreken dat achterlag op het schema. Hij moest ervoor zorgen dat haar man volgens schema en zo efficiënt mogelijk zijn werk kon doen. Dat deed hij door voor dag en dauw op te staan en zich dan helemaal te wijden aan wat de president nodig had, vaak door bij voorbaat in behoeften te voorzien waarvan de president zich zelf nog niet bewust was. Op elke andere plaats dan het Witte Huis, dacht Jane, zouden ze de *body man* gewoon een echtgenote noemen.

‘Aan de kant, Jay, want ik ga naar binnen,’ zei ze tegen hem. Hij deed het meteen. Hij had nooit naar haar ‘gegluurd’. Dat zou hij ook nooit doen, als hij zijn baan wilde houden.

Ze was enkele minuten bij de president om hem over het kinderfeestje te vertellen. Daarna ging ze naar hun woonverblijf om zich op te frissen en andere kle-

ren aan te trekken voor een receptie die ze zou geven. Enkele uren later, toen het donker werd, ging ze naar haar 'officiële' huis terug. Ze deed haar schoenen uit en dronk een kop dampende thee. Daar had ze dringend behoefte aan gehad.

Dertig kilometer verderop gilte de twaalfjarige Willa Dutton.

•2•

Sean keek onder het rijden naar Michelle. Een snelle blik om te controleren hoe ze eraan toe was. Misschien merkte ze het niet eens. In elk geval zei ze er niets over en bleef ze recht naar voren kijken.

‘Wanneer heb je ze leren kennen?’ vroeg ze.

‘Toen ik bewakingsdienst had. Ik heb het contact aangehouden. Heel aardige mensen.’

‘Oké,’ zei ze peinzend. Ze keek nog steeds door de voorruit.

‘Ben je de laatste tijd nog bij Horatio geweest?’

Michelles hand verstrakte om haar beker Starbucks-koffie. ‘Waarom was je me naar zijn praktijk gevolgd?’

‘Omdat ik wist wat je ging doen.’

‘En wat dan wel?’

‘Inbreken om uit te zoeken wat je hem onder hypnose hebt verteld.’

Michelle zweeg.

‘Hoe ben je daarachter gekomen?’

‘Het is nogal laat om naar iemands huis te gaan.’

‘Michelle, ik vind dat we hierover moeten...’

‘Daar moet je niet over beginnen, Sean.’

Sean keek de avond in. Het was of de duisternis op hem af kwam.

‘Je hebt mijn vraag niet beantwoord,’ zei ze.

‘Jij de mijne ook niet,’ zei hij geërgerd.

‘Nou, waarom gaan we zo laat nog naar hun huis?’

‘Dat was niet mijn idee.’

‘Ik dacht dat je een verjaardagscadeautje ging brengen.’

‘Dat cadeautje heb ik gekocht nádat ze gebeld had. Ik herinnerde me plotseling dat ze vandaag jarig is.’

‘Waarom dan wel?’

‘Misschien heeft het te maken met een opdracht voor ons.’

‘Hebben die o zo aardige mensen van jou een privédetective nodig?’

‘En ze wilde niet wachten.’

Ze verlieten de bochtige landweg en reden over de lange oprijlaan met bomen aan weerskanten.

‘Rimboe,’ mompelde Michelle.

‘Privacy,’ verbeterde Sean haar.

Het volgende moment kwam het grote huis in zicht.

‘Mooi huis,’ zei ze. ‘Je vriend zit er blijkbaar warmpjes bij.’
‘Overheidscontracten. Het schijnt dat de federale overheid met geld strooit.’
‘Hé, wat een verrassing! Maar het is donker in het huis. Weet je zeker dat je op deze tijd hebt afgesproken?’

Sean stopte aan de voorkant.

Michelle zette haar koffiebeker neer en trok haar pistool uit de holster aan haar riem. ‘Dat was de gil van een vrouw.’

‘Wacht nou even. Niet zo onbesuisd,’ zei hij, en hij legde zijn hand op haar arm. Toen er een dreunend geluid uit het huis kwam, pakte hij zijn eigen wapen uit het dashboardkastje. ‘Laten we zelf gaan kijken voordat we de politie bellen.’
‘Jij de achterkant, ik de voorkant,’ zei Michelle.

Hij stapte uit en draafde naar de achterkant van het bakstenen huis, dat in koloniale stijl was opgetrokken. Hij rende langs de garage die dwars op het pad uitkwam, en bleef even staan om het terrein te overzien voordat hij verderging. Even later had Michelle haar eigen terrein verkend en stond ze naast de voordeur.

Er was geen gegil of gedreun meer te horen. Er waren geen andere auto’s te zien. Ze kon roepen, vragen of alles in orde was. Alleen zou ze dan, als er echt iets aan de hand was, de schurken alarmeren. Ze probeerde de voordeur. Op slot. Iets maakte dat ze haar hand terugtrok; ze wist niet precies wat, maar ze was blij dat ze het had gedaan.

Het salvo scheurde door de deur en liet scherpe stukjes geveerd hout door de lucht springen. Ze voelde dat de kogels langs haar vlogen voordat ze zich in Seans auto boorden.

Ze sprong van de voorveranda af, rolde zich een keer om op het gazon, sprong overeind en had binnen twee stappen een sprint ingezet. Ze stak haar hand in haar zak, vond haar telefoon en drukte zonder te kijken op de toetsen van 911. De centrale nam op. Michelle wilde net iets zeggen toen de garagedeur openvloog en de pick-uptruck een scherpe draai maakte en op haar af denderde. Ze draaide zich om en schoot eerst op de banden en toen op de voorruit. Haar telefoon vloog uit haar hand toen ze opzijsprong en een wal af rolde. Ze kwam op een stapel bladeren en modder op de bodem van een greppel terecht. Ze ging overeind zitten en keek naar boven.

En schoot.

Zoals gewoonlijk trof ze doel. De kogel raakte de man midden in zijn borst. Er was wel een probleem. Haar kogel, een 9mm met een jacket, was niet dodelijk. De man wankelde achterover, bracht zijn wapen omhoog, richtte en schoot. Michelle Maxwell overleefde die avond alleen doordat ze meteen begreep dat haar belager een kogelwerend vest droeg en doordat ze lenig genoeg was om zich daarna achter een dikke eik te rollen voordat de kogels uit de MP5 haar

kant op kwamen. Tientallen kogels sloegen in de boom, versnipperden de schors en joegen stukjes eikenhout in het rond. Toch hield hout dat zo dik was altijd stand, zelfs tegen kogels die in golven uit een machinepistool kwamen. Ze kwam meteen in actie, want een geofefende hand had maar enkele seconden nodig om een magazijn uit een machinepistool te laten springen en er een nieuwe clip in te drukken. Met beide handen om de kolf van haar pistool sprong ze tevoorschijn. Deze keer zou ze op het hoofd mikken en hem voor-good uitschakelen.

Alleen was er niemand meer die ze kon doodschieten.

De man met de MP5 had haar achter die boom gejaagd en was er toen vandoor gegaan.

Ze klom voorzichtig de helling op, haar pistool recht voor zich uit. Toen ze hoorde dat de pick-up wegreed, klauterde ze vlug omhoog, zich optrekkend aan wortels en takken. Op het moment dat ze op het pad kwam, was de pick-up al uit het zicht verdwenen. Ze rende naar Seans auto en vroeg zich af of ze de achtervolging moest inzetten, maar bleef staan toen ze stoom onder de motorkap vandaan zag komen. Haar blik viel op de kogelgaten in het metaal. Ze gingen nergens heen.

Ze?

‘Sean,’ riep ze. ‘Sean!’

‘Hier!’

Ze rende de trap op, schopte het restant van de verbrijzelde voordeur open en stormde de huiskamer in, waarbij ze haar pistool systematisch heen en weer bewoog.

Sean zat bij een vrouw op de vloer geknield. Ze lag op haar rug, haar armen en benen gespreid alsof ze een trekpop was. Haar ogen waren open, maar stonden hard en dof, want ze was dood. Haar rode haar lag op haar schouders. De doodsoorzaak was gemakkelijk te zien. Haar keel was doorgesneden.

‘Wie is dat?’

‘Pam Dutton. De vrouw met wie we zouden gaan praten.’

Michelle zag dat er iets op de blote armen van de vrouw geschreven stond. ‘Wat is dat?’

‘Weet ik niet. Een stel letters.’ Hij boog zich er dichter naar toe. ‘Zo te zien hebben ze een dunne zwarte viltstift gebruikt.’

‘Is er verder nog iemand in het huis?’

‘Laten we gaan kijken.’

‘We mogen de plaats delict niet verstoren voordat de politie er is.’

‘En we mogen niet iemand laten doodgaan die misschien nog te redden is,’ wierp hij tegen.

Ze hadden maar een paar minuten nodig. Er waren vier slaapkamers op de

bovenverdieping, twee aan elke kant, schuin ten opzichte van de hal. In de eerste slaapkamer waar ze kwamen lag een jong meisje. Ze was bewusteloos, maar had geen zichtbare verwondingen. Haar ademhaling was regelmatig, haar hartslag zwak, maar aanwezig.

‘Colleen Dutton,’ zei Sean.

‘Gedrogeerd?’ vroeg Michelle terwijl ze naar het kleine meisje keek.

Sean duwde een ooglid van het meisje omhoog en zag dat de pupil vergroot was. ‘Daar lijkt het wel op.’

In de tweede slaapkamer lag een jongen, die er net zo aan toe was als het meisje.

‘John Dutton,’ zei Sean. Hij voelde de pols van het kind en keek naar de pupil.

‘Ook gedrogeerd.’

De derde slaapkamer was leeg. De laatste slaapkamer was de grootste. Hij was niet leeg.

De man lag op de vloer. Hij droeg een broek en een T-shirt en had blote voeten. De ene kant van zijn gezicht was gezwollen en lelijk gekneusd.

‘Dat is Tuck Dutton, Pams man.’ Sean voelde zijn pols. ‘Buiten westen, maar hij haalt goed adem. Zo te zien heeft hij een fikse dreun gehad.’

‘We moeten nu echt de politie bellen.’ Michelle pakte de telefoon van het nachtkastje. ‘Geen verbinding. Ze moeten de draden hebben losgetrokken.’

‘Gebruik je mobieltje.’

‘Dat ben ik kwijtgeraakt toen ze me wilden overrijden.’

‘Wíé wilden je overrijden?’

‘Een bestuurder en een man met machinepistool. Heb je niemand gezien toen je binnenkwam?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik hoorde schoten en ging door de achterdeur naar binnen. Toen hoorde ik nog een hard geluid.’

‘Ze crashten door de garagedeur. Dus ik heb vanavond alle pret gehad.’

‘Pam dood. Tuck buiten westen geslagen. John en Colleen gedrogeerd.’

‘Je zei dat ze drie kinderen hadden.’

‘Hebben ze ook. Willa is blijkbaar weg. Die lege slaapkamer was van haar.’

‘In de pick-uptruck? Een ontvoering?’

‘Dat weten we niet zeker. Wat heb je gezien?’

‘Het was een Toyota Tundra. Dubbele cabine, donkerblauw. Ik heb het nummer niet gezien, want ik had het te druk met in leven blijven. Een bestuurder en een schutter. Allebei man. O ja, er zit minstens één kogel in de voorruit.’

‘Heb je ze goed genoeg gezien om ze te kunnen identificeren?’

‘Nee, maar een van hen droeg een kogelwerend vest van goede kwaliteit, misschien militair spul. Hij had geen probleem met een kogel uit mijn Sig. En hij had een zwarte bivakmuts op. Hij is dus moeilijk te identificeren.’

‘En geen teken van een twaalfjarig meisje in die pick-up?’

‘Niet dat ik heb gezien. Ze zullen haar ook wel gedrogeerd hebben.’

Sean gebruikte zijn mobiele telefoon om 911 te bellen en alle informatie door te geven. Hij stopte hem weer in zijn zak en keek om zich heen.

‘Wat is dat?’

Michelle liep de kamer door om naar iets te kijken wat uit de kast stak. ‘Kledinghoes, half open.’ Ze bukte zich. ‘Er zit een label aan. United Airlines, vlucht 567 naar vliegveld Dulles, met de datum van vandaag.’ Ze stak haar hand in een washandje dat ze uit de badkamer had gehaald, trok de rits een eindje open en keek naar binnen. ‘Mannenkleren. Zeker van Tuck.’

Sean keek naar de blote voeten en het T-shirt van de bewusteloze man. ‘Hij komt thuis, begroet waarschijnlijk Pam, gaat naar boven om zijn tas neer te zetten, wil andere kleren gaan aantrekken, en beng!’

‘Er zit me iets dwars. Die Tundra die uit de garage kwam. Die is van de Duttons, of de schurken hebben hun eigen auto in de garage gezet.’

‘Misschien om te voorkomen dat iemand zou zien dat ze Willa erin legden.’

‘Hier in de rimboe? Om deze tijd? Je kunt van hieruit niet eens een ander huis zien. Ik weet niet eens of er wel een ander huis is.’

‘En waarom hebben ze Willa meegenomen en niet een van de andere kinderen?’

‘En waarom hebben ze de moeder van het gezin vermoord en alle anderen in leven gelaten?’

Sean probeerde Tuck bij te brengen, maar dat lukte niet.

‘Laat hem maar met rust. Misschien heeft hij inwendig letsel.’

Ze liepen de trap weer af en Sean ging naar de keuken en vandaar naar de garage. Er waren drie garagedeuren. Op de ene plek stond een nieuwe Mercedes, een sedan. Op een andere plek stond een Chrysler-busje. De derde plek was leeg.

Michelle wees naar de verwoeste garagedeur. ‘Het is duidelijk dat de pick-up hier heeft gestaan. Weet je of de Duttons een blauwe Tundra hadden?’

‘Nee, maar de kans is groot dat hij van hen was.’

‘Omdat die plek leeg is?’

‘Ja. Zo ongeveer elke garage staat vol met allerlei troep, met soms zelfs ook een auto. Op geen van de drie plekken staat troep. Dat wijst erop dat ze drie auto’s hadden. Anders zou de derde plek voor opslag zijn gebruikt.’

‘Goh, jij bent echt een detective.’

Sean legde zijn hand op de motorkap van de Mercedes. ‘Warm.’

Michelle streek met haar vinger over een van de banden van de auto. ‘Het loopvlak is nat. Het heeft vanavond geregend. Dat moet Tuck zijn geweest, die van het vliegveld kwam.’

Ze liepen terug naar de huiskamer en keken naar Pam Dutton. Sean drukte met zijn elleboog op de lichtknop, haalde zijn blocnote tevoorschijn en noteerde daarin de letters die op de arm van de vrouw geschreven stonden.

Michelle bukte zich en bekeek Pams handen. 'Zo te zien heeft ze bloed en huid onder haar nagels. Waarschijnlijk heeft ze zich verzet.'

'Dat heb ik ook gezien. Hopelijk kunnen ze iets in een DNA-database vinden.'

'Zou er niet meer bloed moeten zijn?' vroeg Michelle.

Sean bekeek het lijk van dichterbij.

'Je hebt gelijk. Het kleed zou onder het bloed moeten zitten. Zo te zien hebben ze haar halsslagader doorgesneden. Ze moet meteen hevig hebben gebloed.'

Michelle was de eerste die het plastic voorwerp zag dat onder de elleboog van de dode vrouw uitstak. 'Is dat wat ik denk dat het is?'

Sean knikte. 'Het is een leeg buisje.' Hij keek haar aan. 'Hebben ze haar bloed meegenomen?'

Talbot had uitverkoop. Diane Wohl was om vier uur van haar werk weggegaan om haar slag te slaan. Een nieuwe jurk, een paar blouses, misschien ook een broek, een halsdoek. Ze had net opslag gekregen en wilde dat geld goed gebruiken. Het kon helemaal geen kwaad om jezelf zo nu en dan te verwennen. Ze parkeerde haar auto in de garage van het winkelcentrum en liep ruim honderd meter naar de winkel. Twee uur later ging ze weg, nadat ze van alles had aangepast en genoeg kleding had gekocht om twee draagtassen te vullen. Op die manier stimuleerde ze de noodlijdende economie en deed ze daarmee haar plicht jegens het vaderland.

Ze gooide de draagtassen op de passagiersstoel en stapte in. Ze had honger en dacht erover om op weg naar huis even naar de afhaalchinees te gaan. Ze had net de sleutel in het contact gestoken toen ze een rondje van metaal tegen haar hoofd voelde. Ze rook een sterke geur en dacht niet meer aan kung pao-kip en eiersoep. Het was een mengeling van wapenolie en sigaretten.

‘Rijden,’ zei de stem zacht maar onverbiddelijk. ‘Of je bent dood.’

Ze reed.

Een uur later hadden ze de buitenwijken achter zich gelaten. Ze zag alleen nog het asfalt, de strepen daarop, een volle maan en muren van bomen. Geen andere auto, geen ander mens. Diane Wohl was helemaal alleen met het monster dat achter in haar Honda zat.

Hij zei weer iets. ‘Hier afslaan.’

Haar maag trok zich samen en het zuur van de angst steeg naar haar keel.

De auto hobbelde een paar minuten over een zandweg en leek door de bomenmassa verslonden te worden.

‘Stoppen.’

Diana stopte. Toen ze haar hand van de koppeling trok, wierp ze een zijdelingse blik op haar tasje. Daar zat haar mobiele telefoon in. Als ze die nou kon aanzetten. Of haar sleutels. Ze had er een heleboel aan een ring. Als ze die te pakken kon krijgen, kon ze hem ermee in zijn ogen slaan, zoals ze in televisieseries had gezien. Alleen was ze zo bang dat ze het niet kon. Haar hele lichaam beefde alsof ze parkinson had.

Het monster van weinig woorden zei: ‘Uitstappen.’

Ze kwam niet in beweging. Haar keel was kurkdroog, maar ze kon nog uitbrengen: ‘Als je mijn auto en mijn geld wilt, mag je ze hebben, maar doe mij niets. Alsjeblieft.’

Het monster liet zich niet overreden. ‘Uitstappen.’ Hij drukte de loop van het wapen tegen haar achterhoofd. Er bleef een plukje haar achter de korrel aan het eind van de loop haken en het werd met wortel en al uitgetrokken. De tranen liepen Diane over de wangen. Ze dacht dat haar laatste minuten waren aangebroken. Het was precies zo gegaan als in al die waarschuwingen: *Ken je omgeving. Wees alert. Er is maar een seconde voor nodig.*

Van Talbot naar de dood op een eenzame bosweg.

Ze deed het portier open en maakte aanstalten uit te stappen. Eerst pakte ze nog haar tasje.

Ze schrok en liet los toen de vingers zich om haar pols sloten. De man droeg handschoenen.

‘Dat heb je niet nodig.’

Ze deed het portier achter zich dicht.

Al haar hoop vervloog toen hij tegelijk met haar uitstapte. Ze had gehoopt dat hij alleen maar naar de voorbank zou klimmen en haar van haar Honda zou beroven, niet van haar leven.

Hij was ouder en had dicht, tamelijk lang, wit haar dat er bezweet en vuil uitzag. Zijn gezicht leek uit massieve steen gehouwen te zijn, met riviertjes over het hele oppervlak. Hij was ouder, maar hij was ook een grote man, meer dan honderd kilo zwaar en met brede schouders en kolossale, dooraderde handen. Hij torende boven de tengere Diane uit. Ook als hij geen wapen had gehad, zou ze tegen hem geen kans hebben gemaakt. Zijn pistool was recht op haar hoofd gericht. Ze vond het angstaanjagend dat hij geen masker droeg; zijn gezicht was duidelijk te zien.

Het kan hem niet schelen. Het kan hem niet schelen of ik weet wie hij is. Hij gaat me vermoorden. Verkrachten en dan vermoorden. En dan laat hij me hier achter. Ze snikte.

‘Alsjeblieft, doe dit niet,’ zei ze toen hij een stap naar voren kwam en zij een stap naar achteren deed. Ze zette zich schrap voor zijn aanval.

Ze zag de andere man niet die achter haar kwam staan. Toen hij op haar schouder tikte, gaf ze een gilletje en draaide zich om. Hij was kleiner en pezig, met scherpe latinotrekken, maar dat zag ze niet, want hij hield een busje omhoog en de dichte nevel trof haar recht in het gezicht.

Diane kreeg het meteen benauwd en haalde diep adem om frisse lucht in haar longen te krijgen. Het lukte niet. Haar zintuigen lieten haar algauw in de steek en ze zakte in zijn armen. Ze legden haar achter in een gehuurd busje dat dichtbij geparkeerd stond en reden weg.

Er was een grote politiemacht naar het huis gekomen. Sean en Michelle stonden in een hoek van de met dennennaalden bezaaide tuin en zagen agenten, rechercheurs en technisch specialisten over het getroffen huis van de Duttons uitzwermen als mieren over een karkas. In sommige belangrijke opzichten was dat trouwens een goede vergelijking.

Er waren ambulances gekomen die de levende leden van de familie Dutton naar het ziekenhuis hadden gebracht. Mevrouw Dutton was nog binnen, bij de mierenzwerm. De enige arts die haar zou behandelen, was er een die haar nog verder zou opensnijden dan al was gebeurd.

Sean en Michelle waren drie keer door geüniformeerde agenten en rechercheurs in burger van Moordzaken ondervraagd. Ze gaven systematisch en gedetailleerd antwoord, en er werden notitieboekjes volgeschreven met wat ze over de gruwelijke gebeurtenissen van die avond konden vertellen.

Michelle keek naar twee zwarte personenauto's die met vrij grote snelheid de oprijlaan inreden. Toen de mannen en vrouwen eruit sprongen, vroeg ze Sean: 'Wat doet de FBI hier?'

'Heb ik dat nog niet verteld? Tuck Dutton is de broer van de First Lady.'

'De First Lady? Je bedoelt Jane Cox, de vrouw van president Cox?'

Sean keek haar alleen maar aan.

'Dus dat betekent dat haar schoonzus is vermoord en haar nichtje is ontvoerd?'

'De camerawagens kunnen er elk moment zijn,' zei hij. 'En het antwoord zou zijn: "Geen commentaar."'

'Dus Pam Dutton wilde ons inhuren. Enig idee waarom?'

'Nee.'

Ze zagen de FBI-agenten met de plaatselijke rechercheurs praten en het huis binnengaan. Tien minuten later kwamen ze weer naar buiten en liepen naar Sean en Michelle toe.

Michelle zei: 'Zo te zien zijn ze niet blij dat wij hier zijn.'

Dat waren ze inderdaad niet. Al na drie minuten was duidelijk dat de FBI-agenten moeilijk konden geloven dat zij tweeën door Pam Dutton waren uitgenodigd, maar niet wisten waarom.

Voor de vierde keer zei Sean: 'Zoals ik al zei, ben ik een vriend van de familie. Ze belde me en zei dat ze me wilde spreken. Ik heb geen idee waarover. Daarom kwamen we hier vanavond naartoe. Om dat te horen te krijgen.'

‘Op dit uur?’

‘Zij noemde de tijd.’

‘Als u zo goed met hen bevriend was, hebt u misschien ook een vermoeden wie dit kan hebben gedaan,’ zei een van hen. Hij had een normaal postuur en een smal hoofd, gespierde schouders en een gezicht dat blijkbaar altijd even chagrijnig keek. Misschien had hij een maagzweer, dacht Michelle, of gevoelige ingewanden.

‘Als ik enig idee had, zou ik het tegen die rechercheurs hebben gezegd toen ze het me vroegen. Is die pick-up al signaleerd? Mijn collega hier heeft een kogel door de voorruit geschoten.’

‘En waarom heeft uw collega een vuurwapen bij zich?’ vroeg Chagrijn.

Sean stak langzaam zijn hand in zijn zak en haalde zijn identiteitsbewijs tevoorschijn. Michelle deed hetzelfde met haar vergunning voor verborgen wapens.

‘Privédetectives?’ zei Chagrijn voordat hij de papieren teruggaf. Uit zijn mond klonk het als ‘kinderlokkers’.

‘En ex-Secret Service,’ zei Michelle. ‘Wij allebei.’

‘Goed zo,’ snauwde Chagrijn. Hij knikte naar het huis. ‘De Secret Service kan hier nog last mee krijgen.’

‘Waarom?’ vroeg Sean. ‘Broers en zussen van de president en zijn vrouw komen niet voor bescherming in aanmerking, tenzij er een specifieke bedreiging is. Ze kunnen niet iedereen beschermen.’

‘Snap je het dan niet? Het gaat erom hoe het overkomt. Moeder vermoord, kind ontvoerd. Dat is geen mooi verhaal. Zeker niet na het feestje in Camp David van vandaag. Het presidentiële gezin gaat veilig naar huis. Het niet-presidentiële gezin wordt zo ongeveer geplet door een tank. Lelijke krantenkoppen.’

‘Welk feestje in Camp David?’ wilde Michelle weten.

‘Ik stel hier de vragen,’ snauwde hij.

Het daaropvolgende uur moesten Sean en Michelle weer tot in de kleinste details vertellen wat ze hadden gezien en gedaan. Ondanks alle irritante eigenschappen van Chagrijn moesten ze toegeven dat de man grondig te werk ging. Uiteindelijk waren ze in het huis terug en keken ze naar het lijk van Pam Dutton. Een forensisch fotograaf maakte close-ups van de bloedspatpatronen, de dodelijke wond en de sporen onder Pam Duttons nagels. Een andere technisch specialist typte de letters die op de armen van de dode vrouw stonden op een laptop in.

‘Weet iemand wat die letters betekenen?’ vroeg Michelle, en ze wees ernaar. ‘Is het een vreemde taal?’

Een van de mannen schudde zijn hoofd. ‘Geen taal die ik ooit heb gezien.’

‘Het lijken eerder willekeurige letters,’ zei Sean.

‘Er zitten defensieve sporen onder haar nagels,’ merkte Michelle op. ‘Zo te zien heeft ze de dader flink gekrabd.’

‘Dat wisten we al,’ zei Chagrijn.

‘Hoe gaat het met Tuck en de kinderen?’ vroeg Sean.

‘Er gaan mensen naar het ziekenhuis om hun verklaringen op te nemen.’

‘Als ze de vader buiten westen moesten slaan omdat hij met ze vocht, heeft hij misschien iets gezien,’ zei een van de FBI-agenten.

‘Ja, maar als hij iets heeft gezien, vraag je je af waarom ze hem niet dezelfde behandeling hebben gegeven als zijn vrouw,’ zei Michelle. ‘De kinderen waren gedrogeerd. Die hebben waarschijnlijk niets gezien, maar waarom zouden ze een ooggetuige achterlaten?’

Chagrijn was niet onder de indruk. ‘Als ik nog eens met jullie tweeën wil praten – en dat zit er wel in – kan ik jullie dan bereiken op de adressen die jullie hebben opgegeven?’

‘Geen probleem,’ zei Sean.

‘Goed,’ zei Chagrijn, en hij en zijn team liepen weg.

‘Laten we gaan,’ zei Sean.

‘Hoe? Ze hebben onze auto kapotgeschoten. Is dat je niet opgevallen?’

Sean liep naar buiten en keek even naar zijn vernielde Lexus. Toen draaide hij zich fel naar haar om. ‘Weet je, dit had je me weleens eerder kunnen vertellen.’

‘Ja, ik had zeeën van tijd.’

‘Zal ik de wegenwacht bellen?’

Terwijl ze daarop wachtten, vroeg ze: ‘Dus we laten het er maar bij?’

‘Wat bedoel je?’

Ze wees naar het huis van de Duttons. ‘Nou, dit hier. Een van die klootzakken heeft geprobeerd me dood te schieten. Ik weet niet hoe het met jou is, maar ik vat zo iets persoonlijk op. Pam wilde ons inhuren. Ik vind dat we het aan haar verplicht zijn de zaak te onderzoeken.’

‘Michelle, we weten helemaal niet of de reden waarom ze mij belde iets met haar dood te maken heeft.’

‘Als dat niet zo is, zou ik dat het toppunt van toeval noemen.’

‘Oké, maar wat kunnen we doen? De politie en de FBI zijn ermee bezig. Ik denk niet dat we veel ruimte hebben om te opereren.’

‘Dat heeft jou nooit eerder weerhouden,’ zei ze koppig.

‘Dit ligt anders.’

‘Waarom dan?’ Hij zei niets. ‘Sean?’

‘Ik hoorde je wel!’

‘Nou, wat is er dan anders?’

‘De mensen die erbij betrokken zijn.’

‘Wie? De Duttons?’

‘Nee. De First Lady.’

‘Waarom? Wat maakt dat nou uit?’

‘Het maakt uit, Michelle. Het maakt heel veel uit.’

‘Je klinkt alsof je haar kent.’

‘Ja, ik ken haar.’

‘Hoe?’

Hij liep weg.

‘En de wegenwacht dan?’ riep ze hem na.

Michelle kreeg geen antwoord.

•5•

Sam Quarry hield van zijn huis, of van wat daarvan over was. De Atlee-plantage was al bijna tweehonderd jaar in zijn familie. Het land dat erbij hoorde had zich ooit tot kilometers in de omtrek uitgestrekt, met honderden slaven die het bewerkten. Daar was nog maar tachtig hectare van over, en de oogst werd nu vooral binnengehaald door trekarbeiders uit Mexico. Het plantagehuis zelf had betere tijden gekend, maar het was nog groot en bewoonbaar, als je je niet stoorde aan het lekkende dak, de tochtige muren en de muizen die nog weleens over de broze houten vloeren wilden ritselen. Het waren vloeren waarover in de Burgeroorlog de laarzen van zuidelijke generaals hadden gelopen, en ook de zuidelijke president Jefferson Davis zelf, de verliezer van die oorlog, die korte tijd in het huis had verbleven. Quarry kende de geschiedenis van de plantage goed, maar hij had er nooit in gezwelgd. Je koos je familie niet uit, en je familiegeschiedenis evenmin.

Hij was nu tweeënzestig en had een bos sneeuwwit haar die des te witter leek doordat zijn huid door de zon verweerd was. Met zijn grove botten, stevige bouw en krachtige, gezaghebbende stem was hij een echte buitenman, zowel uit noodzaak als uit keuze. Hij leefde van het land, maar hield van de rustieke attributen van de jager, visser en amateurtuinder. Zo was hij nu eenmaal – een man van de aarde, mocht hij graag zeggen.

Hij zat achter zijn rommelige, gehavende bureau in de bibliotheek. Achter datzelfde bureau hadden generaties van Quarry-mannen zich op een stoel laten zakken en belangrijke beslissingen genomen die van invloed waren op de levens van anderen. In tegenstelling tot sommige van zijn voorouders die het zichzelf als plantage-eigenaar niet al te moeilijk hadden gemaakt, nam Sam Quarry zijn verantwoordelijkheid heel serieus. Hij hield zijn zaken goed op orde, niet alleen voor zichzelf, maar ook voor de mensen die hij nog in dienst had. Toch zat er eerlijk gezegd meer achter. De Atlee-plantage was eigenlijk alles wat hij nog had.

Hij rekte zijn één meter negentig lange lijf uit en legde zijn brede, eeltige en door de zon rood geworden handen over zijn platte buik. Toen keek hij naar de muur met slechte portretten en korrelige zwart-witfoto's van zijn mannelijke voorouders en dacht na over de situatie waarin hij verkeerde. Hij was iemand die altijd de tijd nam om over de dingen na te denken. Bijna niemand deed dat nog, van de president van de Verenigde Staten tot Wall Street-baronnen en de gemiddelde man of vrouw. Snelheid. Iedereen wilde alles direct we-

ten. Door dat ongeduld bleek het antwoord dat ze kregen meestal verkeerd te zijn.

Er verstreken dertig minuten waarin hij niet bewoog, maar zijn hersenen waren veel actiever dan zijn lichaam.

Ten slotte boog hij zich naar voren, trok handschoenen aan, en onder het waakzame oog van zijn grootvader en naamgenoot Samuel W. Quarry, die mede de leiding had gehad van het verzet tegen gelijke rechten in Alabama, typte hij op de verbleekte toetsen van zijn oude IBM Selectric. Hij kon met een computer werken, maar had er nooit een bezeten, al had hij wel een mobiele telefoon. Mensen konden dingen uit je computer stelen, wist hij, zelfs wanneer ze in een ander land zaten. Wanneer hij een computer wilde gebruiken, ging hij naar de bibliotheek. Als ze daarentegen zijn gedachten uit zijn Selectric wilden halen, moesten ze in zijn domein op de Atlee-plantage binnendringen, en hij betwijfelde sterk of ze de plantage dan levend zouden verlaten.

Hij was klaar met tweevingertypen en haalde het papier uit de machine. Hij las de korte inhoud nog eens door en deed het papier toen in een envelop, die hij niet met zijn speeksel maar met een beetje water uit een glas op zijn bureau dichtplakte. Hij was niet van plan mensen de kans te geven hem op te sporen, niet door DNA in zijn speeksel en niet op een andere manier.

Hij legde de envelop in zijn bureaula, die hij op slot deed met een bijna honderd jaar oude sleutel die nog prima werkte. Hij stond op en liep naar buiten, het daglicht in, om zijn kleine, afbrokkelende koninkrijk in ogenschouw te nemen. Hij kwam Gabriel tegen, een magere zwarte jongen van elf wiens moeder, Ruth Ann, Quarry's huishoudster was. Hij klopte Gabriel op zijn hoofd en gaf hem een opgevouwen dollar en een oude postzegel voor zijn verzameling. Gabriel was een slimme knul die het in zich had om te gaan studeren, en Quarry had zich vast voorgenomen hem daarbij te helpen. Hij had de vooroordelen van zijn grootvader niet geërfd, en ook niet die van zijn vader; die had George Wallace – tenminste de berouwloze George Wallace – een groot man genoemd 'die de gekleurden op hun plaats wist te houden'.

Sam Quarry geloofde dat alle mensen sterke en zwakke punten hadden, en dat die losstonden van hun huidpigment. Een van zijn dochters was met een gekleurde man getrouwd en Sam had het geen enkel probleem gevonden haar naar het altaar te begeleiden. Ze waren inmiddels gescheiden en hij had geen van beiden in jaren gezien. Hij schreef de breuk niet toe aan het ras van zijn voormalige schoonzoon. Zijn jongste dochter was verrekke moeilijk om mee samen te leven.

Hij reed twee uur met een roestige en gedeukte Dodge-pick-up, die al driehonderdduizend kilometer op de teller had, over zijn land. Ten slotte stopte hij bij een vervallen, tientallen jaren oude zilverkleurige Airstream-caravan met een

rafelige luifel. In de caravan bevonden zich een piepkleine badkamer met toilet, een gasbrander, een koelkastje, een boiler, een minuscule slaapkamer en airconditioning. Quarry had hem bij wijze van betaling gekregen van een groothandelaar in landbouwproducten die in een oogstseizoen zonder geld was komen te zitten. Hij had er een ondergrondse elektriciteitslijn heen geleid vanuit de kabelkast die de grote hooischoor van stroom voorzag.

Onder de luifel zaten drie mannen, alle drie behorend tot de Koasati, een indianenstam. Quarry wist veel van de geschiedenis van inheemse Amerikanen in Alabama. De Koasati hadden eeuwenlang in delen van noordelijk Alabama gewoond, met de Muskogee, Creek en Cherokee in het oosten en de Chickasaw en Choctaw in het westen. In de negentiende eeuw waren de meeste inheemse Amerikanen uit Alabama verdreven en onder dwang naar reservaten in Oklahoma en Texas verplaatst. Bijna iedereen die de Koasati-taal sprak woonde tegenwoordig in Louisiana, maar sommigen hadden kans gezien naar Alabama terug te keren.

Een van de Koasati was hier jaren geleden gekomen, lang nadat Quarry de Atlee-plantage van zijn vader had geërfd, en hij was hier altijd gebleven. Quarry had hem de kleine caravan gegeven om in te wonen. De twee anderen waren hier nu ongeveer zes maanden. Quarry wist niet of ze zouden blijven. Hij mocht hen graag, en blijkbaar tolereerden ze hem. In de regel vertrouwden ze geen blanken, maar ze stonden toe dat hij op bezoek kwam en in hun gezelschap verkeerde. Per slot van rekening was het formeel zijn land, hoewel de Koasati het al in eigendom hadden gehad toen er nog lang geen Quarry's of andere blanken in Alabama waren.

Quarry ging op een stoel van gasbetonblokken met een dikke rubberen mat zitten, deelde bier en shag met hen en wisselde verhalen met hen uit. De man aan wie Quarry de caravan had gegeven, werd Fred genoemd. Fred was minstens tien jaar ouder dan Quarry. Hij was klein en krom, en had sluik wit haar en een gezicht dat uit een beeldhouwwerk van Remington afkomstig leek te zijn. Hij praatte het meest van de drie, en dronk ook het meest. Hij was een ontwikkeld man, maar Quarry wist weinig van zijn persoonlijke achtergrond. Quarry praatte met hen in hun eigen taal – tenminste, zo goed mogelijk. Zijn kennis van het Koasati was beperkt. Ze wilden Quarry wel tegemoetkomen door Engels te praten, maar alleen tegen hem. Hij kon het hun niet kwalijk nemen. De blanken hadden het enige ras dat zich in Amerika inheems mocht noemen schandelijk behandeld. Overigens hield hij die gedachten voor zich, want ze hielden niet van medelijden. Ze waren in staat iemand te vermoorden omdat hij medelijden had.

Fred mocht graag vertellen hoe de Koasati aan hun naam waren gekomen. 'Het betekent "verdwaalde stam"'. Ons volk is hier lang geleden in twee groepen

weggegaan. De eerste groep liet tekens voor de tweede groep achter, maar langs de rivier de Mississippi verdwenen alle tekens van de eerste groep. De tweede groep ging verder en kwam mensen tegen die onze taal niet spraken. Onze mensen zeiden tegen hen dat ze verdwaald waren. “Wij zijn verdwaald” is in onze taal *Koasai*. Dus schreven die mensen op dat wij Koasati waren. Dat betekent dus het verdwaalde volk.’

Quarry, die dat verhaal al minstens tien keer had gehoord, zei: ‘Nou, Fred, om je de waarheid te zeggen zijn we in sommige opzichten allemaal verdwaald.’

Een uur later, toen de zon op hen brandde en het onder de dunne luifel zo heet werd als in een oven, stond Quarry op. Hij streek het stof van zijn broek, tikte tegen zijn hoed en beloofde dat hij gauw terug zou komen. Dan zou hij een fles drank meenemen, en maïs aan de kolf en een emmer appels. En sigaretten. Ze konden zich geen in de winkel gekochte sigaretten permitteren, maar gaven daar wel de voorkeur aan boven shag.

Fred keek naar hem op. Zijn gezicht was nog meer gelooid en gerimpeld dan dat van Quarry. Hij haalde het shagje uit zijn mond, hoestte langdurig en zei toen: ‘Breng de volgende keer die zonder filter mee. Die smaken beter.’

‘Doe ik, Fred.’

Quarry reed een heel eind over zandwegen die zo hobbelig waren dat ze zijn oude pick-up heen en weer gooiden. De man merkte het bijna niet. Dit was zijn manier van leven.

De weg hield op.

Daar stond het huisje.

Eigenlijk was het niet echt een huis. Er woonde daar niemand – tenminste, nog niet – maar zelfs als het werd bewoond, zou niemand er lang kunnen blijven. In feite was het alleen maar een kamer met een dak en een deur.

Quarry draaide zich om, keek in alle richtingen en zag niets dan zand en bomen. En natuurlijk het stukje blauwe Alabama-hemel dat mooier was dan elke andere hemel die Quarry ooit had gezien. Hij was in elk geval mooier dan die in Zuidoost-Azië, maar daar was er aan de horizon altijd luchtdoelgeschut geweest, gericht op hem en de F-4 Phantom II waarin de Amerikaanse luchtmacht hem liet vliegen.

Hij liep naar het huisje toe en stapte de veranda op. Hij had het zelf gebouwd. Het stond niet op de grond van de Atlee-plantage, maar daar verscheidene kilometers vandaan op een stuk land dat zijn grootvader zeventig jaar geleden had gekocht, waarna hij er nooit meer iets mee had gedaan – en met reden. Het was ver bij alles vandaan, maar dat kwam Quarry juist goed uit. Zijn opa moest wel dronken zijn geweest toen hij dit stuk woestijn kocht; maar ja, de man was vaak dronken geweest.

Het huisje was niet meer dan twintig vierkante meter groot, maar dat was ge-

noeg voor wat hij ermee deed. Het had een standaarddeur van negentig centimeter breed, zonder enig reliëf en met gewone koperen scharnieren. Hij gebruikte een sleutel om de deur open te maken, maar ging niet meteen naar binnen.

Hij had alle vier de wanden zes centimeter dikker gemaakt dan gebruikelijk was, al moest je wel een heel scherp oog hebben om die afwijking op te merken. In de buitenwanden zaten dikke metaalplaten, die het huisje ontzaglijk sterk maakten. Hij had de platen zelf met zijn acetyleenbrander aan elkaar gelast. Elke naad was een kunstwerk. Waarschijnlijk zou het huisje pas bezwijken als een tornado precies op het dak landde, en zelfs die hamer van God zou het misschien niet voor elkaar krijgen.

Hij ging niet naar binnen voordat er frisse lucht in het huisje was gestroomd. Die fout had hij al eens gemaakt en toen was hij bijna flauwgevallen door de overgang van volop zuurstof buiten naar bijna geen zuurstof binnen. Er waren geen ramen. De vloer bestond uit planken van vijf centimeter dik. Hij had ze zorgvuldig geschuurd, zodat er nergens meer een splinter te bekennen was. Wel zaten er kieren van vier millimeter tussen de planken, maar ook die waren nauwelijks met het blote oog te zien.

De ondervloer was ook bijzonder. Quarry zou met vrij veel zekerheid kunnen zeggen dat waarschijnlijk geen enkele vloer van een huis in Amerika zo'n onderbuik had als wat hij hier had gebouwd. De binnenwanden bestonden uit met de hand bepleisterd kippengaas. De bevestiging van het dak aan de muren zou ook goed genoeg zijn voor onderdelen van een supertanker. Hij had bijzonder sterke bouten en moeren gebruikt om het huis stevig te maken en te voorkomen dat het verzakte of bewoog. De fundering was van gegoten beton, maar er zat ook een veertig centimeter hoge betonnen kruipruimte onder het hele huis. Daardoor stond het huis natuurlijk wat hoger, maar door de veranda was dat nauwelijks te zien.

Het meubilair was eenvoudig: een bed, een stoel met lattenrug, een accugenerator en nog wat andere spullen, inclusief een zuurstoftank die tegen een van de muren stond. Hij stapte van de veranda af, draaide zich om en keek naar zijn schepping. Elke verstekhoek was volmaakt. Hij had vaak bij generatorlicht gewerkt als hij de planken en balken op zijn zaagbokken had liggen, en dan was zijn blik zo scherp als een laserstraal op de zaaglijn gericht. Het was warm, vermoeiend werk geweest, maar zijn geest en zijn ledematen waren aangedreven door een vastbeslotenheid die voortkwam uit de twee allersterkste menselijke emoties.

Haat.

En liefde.

Hij knikte waarderend. Hij had goed werk geleverd. Het huis was stevig en zo

goed als hij het ooit zou kunnen maken. Het zag er niet bijzonder uit, maar toch was het een buitengewoon staaltje van techniek. Niet slecht voor een jongen uit het diepe Zuiden die zelfs niet aan een college had gestudeerd.

Hij keek naar het westen, waar in een boom een bewakingscamera was geïnstalleerd, afgeschermd tegen zowel de brandende zon als nieuwsgierige ogen. Dat had hij ook zelf uitgedacht en gerealiseerd, want niets wat hij zich kon veroorloven was ooit goed of betrouwbaar genoeg. Doordat hij de takken en bladeren zorgvuldig had gesnoeid en bijgeknipt, had de camera een goed zicht op alles wat hier gebeurde.

Hij had een gaatje en een lange geul in de schors aan de achterkant van de boom gemaakt en de kabel van de camera erdoorheen geleid. Vervolgens had hij de stroken schors eroverheen gelijmd, zodat de kabel helemaal niet meer te zien was. Op de grond had hij de kabel begraven en een meter of honderd bij de boom vandaan geleid, naar een natuurlijke wal waarin zich ook een onnatuurlijk element bevond.

Een andere ondergrondse kabel voerde van diezelfde plek naar de onderkant van het kleine huis, waar hij in een pvc-buis verdween die Quarry had aangebracht voordat hij het beton voor de fundering had uitgegoten. Die kabel had een dubbele splitter aan het eind, en er leidden kabels in nog twee richtingen. Dat alles ging schuil achter loodplaten die hij over de metaalplaten in de wand had gelegd.

Hij deed de deur van het huis op slot en stapte weer in zijn oude Dodge. Nu moest hij nog ergens anders heen. En daar ging hij niet met de pick-up naartoe.

Hij keek op naar die volmaakte Alabama-hemel. Een mooie dag voor een tochtje met een vliegtuig.

Een uur later reed de tientallen jaren oude vierpersoons Cessna over de korte startbaan en steeg op. Quarry keek door het zijraam omlaag en zag het eind van zijn land onder zich voorbijglijden. Tachtig hectare: het leek veel, maar eigenlijk stelde het niet veel voor.

Hij vloog laag, bedacht op vogels, andere vliegtuigen en misschien een helikopter. Omdat hij nooit een vluchtplan indiende, moest hij goed opletten.

Een uur later daalde hij en landde soepel op een particulier vliegveldje, waarna hij zelf het toestel van nieuwe brandstof voorzag. Er stonden daar geen dure zakenvliegtuigen. Je had er alleen metalen hangars met open voorkant, een smalle strook asfalt die als startbaan fungeerde, een windzak en vliegtuigen als dat van hem: oud, opgelapt, maar met liefde en respect onderhouden. Hoe goedkoop het toestel ook was geweest toen hij het jaren geleden derdehands had gekocht, het zou nu te duur voor hem zijn.

Hij had gevlogen sinds hij bij de luchtmacht was gekomen en met zijn zware F-4 Phantom over de rijstvelden en dichte regenwouden van Vietnam was geraasd. Later boven Laos en Cambodja, waar hij bommen liet vallen en mensen doodde omdat hij daartoe bevel had gekregen. Later had hij ontdekt dat er nooit officieel toestemming voor was gegeven, maar dat zou voor hem toch niet hebben uitgemaakt. Soldaten deden gewoon wat hun werd opgedragen. Als hij daar over de jungle vloog en van de grond af beschoten werd, trok hij nooit iets in twijfel.

Hij stapte weer in zijn vliegtuigje, zette de motor aan en steeg op. Met een snelheid van nog geen vijf knopen per uur dook hij in een niet al te harde tegenwind.

Na korte tijd nam hij gas terug. Hij duwde de knuppel naar voren en gebruikte de thermiek om te dalen. Dit was het moeilijkste deel van de tocht: landen op zijn andere eigendom. Het bevond zich in de bergen en er was geen landingsbaan, alleen een lange strook gras die hij met veel inspanning had geëgaliseerd en gemaaid. Het was een stevige, vlakke strook grond, maar de zijwinden konden het je lastig maken. Met een strak gezicht en met zijn sterke handen stevig op de stuurknuppel ging hij omlaag. Zijn landingskleppen waren helemaal open. Hij raakte de grond, stuiterde op, raakte de grond opnieuw en stuiterde weer, waarbij er een hevige trilling door de hele ophanging van het vliegtuigje ging. Toen hij voor de derde keer neerkwam, bleven de wielen op de grond. Hij trapte hard op de voetpedalen, met zijn hakken op de rem van het voorwiel.

Daardoor, en door de landingskleppen, kwam de Cessna ruimschoots voor het eind van de geïmproviseerde landingsbaan tot stilstand.

Hij drukte met de neuzen van zijn schoenen op de onderste voetpedalen om de binnenkleppen te bedienen en het vliegtuig te laten zwenken, zodat het even later in tegenovergestelde richting stond. Toen zette hij de motor uit. Nadat hij zijn plunjezak en een stel aan elkaar gebonden driehoekige wielblokken die hij in de cabine bewaarde bij elkaar had gepakt, stapte Quarry uit. Hij legde de blokken voor de wielen van het lichte vliegtuigje om het op zijn plaats te houden. Toen liep hij met zijn lange benen over het oplopende, met keien bezaaide terrein naar de helling van de berg. Hij haalde een sleutelring uit zijn jaszak en zocht de juiste sleutel uit. Toen bukte hij zich en maakte de dikke houten deur open die in de helling was ingebouwd. Die deur ging grotendeels schuil achter enkele rotsen die hij met een hefboom van hun plaats had gewrikt en stevig had vastgezet.

Zijn grootvader had tientallen jaren aan de steenkoollaag in deze berg gewerkt, of beter gezegd: dat hadden zijn onderbetaalde werknemers gedaan. Als kind was Quarry hier met zijn opa geweest. In die tijd gingen ze erheen over een weg die toegankelijk was gebleven tot een dag geleden, toen Quarry hem had geblokkeerd. Over die weg hadden de kiepauto's de steenkool afgevoerd toen de mijn nog in werking was, en hij had dezelfde weg gebruikt om met zijn pick-uptruck alles aan te voeren wat hij hier nodig had. Het zou nooit allemaal in zijn kleine vliegtuigje hebben gepast.

Dit stuk berg was niet altijd een mijn geweest. In de loop van de tijd hadden waterstromen en andere geologische krachten enorme grotten uitgehold. Ten tijde van de Burgeroorlog, lang voordat er steenkool uit deze berg was gehaald, waren in deze spelonken soldaten van het Noorden langzaam en gruwelijk aan hun eind gekomen. Hun laatste dagen hadden ze zonder zon en frisse lucht gesleten. Het vlees was van hun botten gevallen, en op de dag dat ze ophielden met ademen waren ze niet meer dan veredelde skeletten geweest.

De mijngangen waren voorzien van lichten, maar Quarry gebruikte ze niet als het niet nodig was. De stroom kwam van een generator en brandstof was duur. Daarom gebruikte hij een oude zaklantaarn, dezelfde die zijn vader had gebruikt als hij 's avonds in de moerassen van Alabama op 'opstandige' zwarten joeg, zoals hij ze noemde. Als kind had hij zijn vader 's avonds thuis zien komen, nog helemaal opgewonden van wat hij en zijn kameraden in hun haat hadden gedaan. En dan had zijn vader zitten snoeven terwijl hij de whisky naar binnen goot, triomfantelijk vervuld van wat het ook maar was dat hij meende te bereiken door mensen dood te maken die er anders uitzagen dan hij.

'Die ouwe rotzak met zijn haat,' zei Quarry met opeengeklemd kaken. Hij verafschuwde de man om alle ellende die hij had veroorzaakt, maar niet genoeg

om een zaklantaarn weg te gooien die nog helemaal goed was. Als je niet veel bezat, was je zuinig op wat je had.

Hij maakte een deur in de wand van een van de hoofdgangen open, pakte een batterijlamp van een plank, deed hem aan en zette hem op een tafel in het midden van de kamer. Toen keek hij bewonderend om zich heen naar zijn werk. Hij had een stevig raamwerk van balken en vervolgens gipsplaten op de wanden aangebracht; elke wand was loodrecht en therapeutisch lichtblauw geverfd. Hij had al die materialen van een bevriende aannemer gekregen, die ze overhad van verschillende projecten en geen ruimte had om ze op te slaan. Achter de wanden bevond zich de massieve rotsmassa van de berg, maar iemand die in de kamer om zich heen keek zou denken ergens in een huis te zijn. Dat was ook precies de bedoeling.

Hij liep naar een hoek en keek naar de vrouw die daar ineengezakt op een stoel met rechte leuning zat. Ze sliep met haar hoofd op haar schouder. Hij porde tegen haar arm, maar ze reageerde niet. Dat zou niet zo blijven.

Hij stroopte haar mouw op, haalde een gesteriliseerde spuit uit zijn plunjezak en stak hem in haar arm. Daar werd ze wakker van. Haar ogen gingen open en werden langzaam helder. Toen ze hem zag, wilde ze haar mond opendoen om te gillen, maar die was dichtgeplakt met tape.

Hij glimlachte naar haar terwijl hij twee buisjes liet vollopen met haar bloed. Ze keek met afgrijzen naar wat hij deed, maar zat te goed vastgebonden op de stoel om in beweging te kunnen komen.

‘Ik weet dat dit vreemd op u overkomt, mevrouw, maar geloof u me: het is allemaal voor een goed doel. Ik wil u geen kwaad doen, en trouwens ook niemand anders. Begrijpt u dat?’

Hij trok de spuit los, reinigde de wond met een watje met alcohol en plakte er zorgvuldig een pleister op.

‘Begrijpt u dat?’ Hij keek haar met een geruststellende glimlach aan.

Ten slotte knikte ze.

‘Goed. Ik vind het jammer dat ik u een beetje bloed moest afnemen, maar ik heb het echt nodig. We gaan u nu te eten geven en wassen en dat soort dingen. U hoeft niet altijd vastgebonden te zitten. U krijgt een zekere vrijheid. U ziet vast wel in dat het in het begin nodig was, dat vastbinden. Nietwaar?’

Ze keek hem onwillekeurig recht aan en merkte dat ze ondanks haar grote angst opnieuw instemmend knikte.

‘Goed, goed. Maakt u zich geen zorgen. Het komt allemaal in orde. Er gebeuren geen rare dingen. U weet wel, omdat u een vrouw bent en zo. Dat soort onzin tolereer ik niet. Oké? U hebt mijn woord.’ Hij gaf een kneepje in haar arm.

Ze voelde zowaar dat haar mondhoeken een glimlach vormden.